

færdes iblandt os, ja er tilstede her i Aften, hvor jeg har fortalt derom. Man kan ikke have andet, synes jeg, end dyb Sympathi med dem, der ikke blot blev forfulgt saaledes af deres overordnede, men derved ogsaa blev Genstand for Spot og Drilleri fra Medbeboeres Side — særlig skal Stævningsmændene til Tider have baaret sig ret tølperagtigt ad — ja have Sympathi med dem, ikke blot fra et almindeligt frisindet, men ogsaa fra et kristeligt Standpunkt. Lad der end have blandet sig nogen Trodsighed og i det hele noget menneskeligt ind i deres Optræden, bagved laa dog sikkert hos mange af dem en dyb Bekymring for og et levende Ønske om deres Sjæles Frelse, saaledes som vi altid maa ønske og bede om, at det maa være levende i dem, der vil høre Vorherres Menighed til. Det gør da ogsaa, at jeg har fundet det paa sin Plads at drage det frem ikke blot som en almindelig kirkehistorisk Skildring til Oplysning om Fortids aandelige Kaar, men drage det frem ved et *Menighedsmøde* her i Vemmelev og Hemmes-høj og dermed sætte en Streg under, hvad vi synger:

*Guds Ord, det er vort Arvegods,
det skal vort Afkoms være;
Gud giv os i vor Grav den Ros,
vi holdt det højt i Ære;
det er vor Hjælp i Nød,
vor Trøst i Liv og Død;
O, Gud i hvor det gaar,
lad dog, mens Verden staar,
det i vor Æt nedarves.*